

Před 50 léty, v dubnu 1944, vznikala u volyňských vojáků na všech frontách již naděje, ba jistota, že konec 2. světové války se nezadržitelně blíží. Avšak boj ještě pokračoval. Zvláště úporný a krvavý byl v průběhu ostravské operace. Zde se nacistický nepřítel urputně bránil. Padlo tu mnoho i našich volyňských chlapců – tankistů. Doma, na Volyni, bylo již přece jen lépe. Matky, manželky a děti věřily, že se v brzkou shledají se svými syny, manžely a otci.

ZPRÁVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

4/95
ročník 5

ÚVODNÍK

V měsíci velikonocích svátok spjíme diskuzi drah volyňských katolíků. Nábžnostně hrlo v žívotě volyňských Čechů důležitou rol, zejména v prvních dvou desetiletích po usídlení. Docházelo tehdy, jak známo, k napjatým situacím, ideovým diskusím na sněmech, ba i k vzájemným sporům. Abychom nábžnostný život našich otců a dědů zachytili co nejvěrněji a neobjektivněji, v nové sepsávaných dějinách jsme ho začali projevovat na odborných sympóziích s historiky různých univerzít, výzkumných ústavů, a vybranými zástupci jednotlivých církví. Do programu jednoho z prvých sympózií byla zahrnuta problematika provostovské zátky. Na opakovanou žádost některých našich krajanů z řad jirých církví na Volyni jsme do programu dalšího sympózia zapadli situaci a postavení církve katolické, evangelické a baptistické. K oběma posledním jsme získali bez přetvářky referenty. Nestalo se tak, bohužel, u církve katolické, a přesto oficiální požadavek, zaslány pražskému arcibiskupství. Takže o problematice volyňských katolíků jsme vlastně nejednali. A v tom máme určitou diskuzi mezery. Shodou okolností byl do redakce Zpravodaje zaslán poměrně rozsáhlý článek o katolické komunitě na Volyni, jehož autorem je S. Bača. Povzbuďme proto za vhodné otisknout ho v celém rozsahu, jednak jako náhradu za chybějící úvodní referát na výše uvedeném sympóziu, jednak proto, že je v něm nabytý nejen nábžnostný, ale i celkový život volyňských katolíků, nebo volyňských Čechů vůbec. Je to aktuální zvláště v období, kdy se tradičně připravujeme na velikonoce. Jsme si jisti, že v mnoha našich rodinách se na volyňské velikonoce vpravila, a bylo nám přínem příjemné ale i teskné. Ta nostalgická stránka není ještě v nás zvalč, ještě kmitá. Vyplyne to, myslím přesvědčivě, právě z tohoto něho uvedeného článku, za který je nutno z krajevského a historického hlediska autorovi poděkovat.

V. Dušek

Katolická komunita na Volyni – obec Martinovka

Četní katolíci přijeli osídlovat zemi, která byla převážně pravoslavná. I když oficiální mista udávala pro všechny příslušelce stejná pravidla, přesto některé místní úřady upřednosthovaly Čechy pravoslavného vyznání a poskytovaly jim určité výhody při získání půdy. Právepodobně se zde projevila snaha přetáhnout co nejvíce lidí k pravoslavné církvi.

Obec Martinovka, kde jsem se v r. 1912 narodil, byla převážně katolická. Bylo zde asi 70 domů a přibližně 250-300 obyvatel. Obec patřila pod polskou faru Kiván (Kieván), asi 22 km vzdálenou. Nási rodinně dojížděli většinou vozem, někdy dokonce i pěšky. Pamatuji se, že otce vstával ráno velmi časně, aby došel včas na mši.

Asi 10 km vzdálené Varkovské město mělo katolický kostel, později byl převzat pravoslavnou církví. Po 1. světové válce se otce vrátil zpět k Polákům. Ačkoliv jsme nepatřili do této farnosti, mnozí navštěvovali i tento kostel (např. obyvatelé Kurdybáře).

Občas dojížděl polský kněz do Hrušvice, kde byla pouze kaple. Zde se občas konaly katolické bohoslužby. Chodival jsem tam se svými rodiči. Fara byla zpočátku neobsazená. Patřilo k ní 7 ha půdy. Když mi bylo kolem 16 let, začal jsem se na nátlak polského kněze Jadczyka učít hrát na harmonium u jednoho polského varhaníka, kterého si P. Jadczyk pozval na faru a živil ho. Temu zároveň dělal varhaníka a přitom mne vyučoval.

České mšiče

České mšičky si pamatuji od svých 10-12 let. U jednoho z nich jsem byl i v své 1. sv. zpovědi. Pak jezdili dále. Násim největším dobrodincem byl P. ŠIBŤ, který se velmi staral o to aby byla v Hrušivici založena farnost pro Čechy. Vzal si 6 mšiček dovolené a stouhl v českých obcích a pozvuzoval k vybudování českého kostela. P. Křenek, který ho vystřídal opět na dalších 6 mšiček, obcházval nás duchovní život návicem českých písní (např. Sbohem, má radosti, Kníže náš, vysvětí nás...) a večerními modlitbami, k nimž jsme se 1x týdně scházeli ve škole na Martinovce. Od něho jsem dostal náhledu jít studovat do Čech. Rodiče mi to nedovolili. Po půlroční vstupu hry na harmonium jsem začal hrát při mšičkách.

Výstavba kostela

Mezitím už probíhala výstavba hrušivického kostela. Roku 1930 u příležitosti slavnosti základního kamene se konala velká slavnost v Hrušivici, již se zúčastnilo velké množství Čechů bez rozdílu nábžnostněho vyznání. Šlo spíše o projev soudržnosti všech volyňských Čechů. Pošti kněží a biskupové se ujali oficiálních záležitostí stavby. Při této slavnosti byla také věnována část polských a ukrajinských obyvatel. Ukrajince vesměs viděl v Českých sv. katolických vaze.

Četní z rodiny českých katolických mšiček (např. P. Dušek, laskavý bratr ze Zátce) bylo založeno "Sdružení katolické mládeže". Dostal jsem za úkol sepsat všechny mladé lidi ze všech 8 obcí náležejících k hrušivické farnosti. Na fále v Hrušivici proběhla ustavující schůze, kde jsme se dohodli také o náplni naší práce. Později jsme se dohodli, že každý obec si utvoří svůj vlastní spolek, aby se mohli scházet ve své vlastní obci. Hlavním cílem bylo vnitřně vzbudit křesťanského ducha do veškerého dění českých obcí, pozvaní jejich kulturní život, společenství dění, ale i nábžnostný život organizováním různých slavností. Dalším významným cílem bylo zvelebovat svůj mateřský-český jazyk. Z tohoto důvodu byla založena v Martinovce česká knihovna. Knihy jsme dostávali darem od misionářů. SKM dalo podnět k založení ochotnického souboru, přičemž nám velmi pomohli polský učitel Tvardovský a jeho žena, která nám dělala nápočívku.

Hráli jsme hry, např. Palíková dcera, druhé a třetí, Strženy kříd, Cikánčina porosta, Bílá myš, Pýchá ptehděží bád (pokud si vzpomínám). Také tyto divadelní hry byly darem českých misionářů. Jim vědíme za to, že jsme si uchovali svůj krásný mateřský jazyk a i v jazykově izolaci si ho mohli přezítovat a zdokonalovat.

Návic i samotářní představení byla obrovskou školou českého jazyka nejen pro herece, ale i pro diváky. Tento ochotnický soubor působil na Martinovce, režíroval ho mistr bratr Václav Bača, prodějí já. První hra se hrála v místní hospodě, kde tesatř postavili jeviště. Protože jsme ještě neměli kulisy, namalovali jsme obrazy na papíry, připevnené do dřevěných rámků. Prodějí jsme měli se krásné kulisy na plátně, představující potřebné prostředí pro jednotlivé výstupy - les, vesnici atd. Peníze vydělané představením jsme investovali do divadelního vybavení a zařizování. Měli jsme i opornu na váli.

Představení byla velmi oblíbená a přispívala ke stmelení občanů všech okolních obcí, kteří bez ohledu na různé národy představení navštěvovali a utvořovali se ve vzájemném přátelství. Při představení jsme zpívali i české písně (např. 60 let užlo, Sedesit let tomu, co s hraška Čechů vypravila z domů...)

Úvodem ke každému představení jsme zpívali jako žánru tomu píseň. Byl jsem též v Petrohradu, po Volze jezdil jsem i po Baskim prospektem jako se ště prozradil. At krásnou řeku Nívu, již kryje sníh a led, spazí-liť ruskou vědu, srdce ti bude hrad. Však platno nic, má nelepšije je slast, naše zlatá Praha, naše česká vlast...

Zvláště poslední slova dojmala přítomné k slzám a rozčarovala vlastenecké city. Sál byl vždy plný a k prosknutí, i když se hrálo při svíčkách. Vzpomínám si, jak všichni obdivovali, když jsme ve hře Cikánčina porosta zaranžovali cikánské tleskání s ohněm, nad níme visel velký kotec, z něhož se kouřilo. Rozsvítily jsme totiž baterky, obalili je červeným papírem, což téměř věrně simulovalo hořící obec a do kotce jsme nalili vařící vodu. Iluzivě byla téměř dokonalá.

O přetvářkách hrála hudba. Po ukončení hry šli herci společně na večeri a pak s hudebnými vstoupili do sílu, aby zahájili společenskou taneční zábavu taneční sál až do rána. SKM společně s místním hudebním sborem se účastnilo i oslav státních svátků.

Oslava 3. máje

SKM mělo na Martinovce asi 30 členů, hudebníky zhruba 40 členů. Oslava 3. máje (státní svátek Polska) byla záležitostí celou mě v Hrušivickém kostele. Jednou se tímto oslavu zúčastnil i představitel polského polokorusu (gimnazium). Společně s hudební jme zorganizovali sportovní odpoledne, odehrávající se po mši na lukách za křemtem. Součástí se v lehké atletice: běh, házení granátem, střepem, skoku do dálky, do výšky. Po malé děti zase připravil program místní učitel. Tento program funkcionář si vše prohlédl, a když viděl, že patřím k organizátorům, přistoupil ke mně a řekl: "Tak, Četní nám ostávají náš polský stát. A kde jsou naši Poláci?"

S Poláky jsem zazžil později poněkud měrně příměrnou zkušenost. Ohlásil návštěvu Martinovky starosta powiatowy (předseda okresu). Přivítali jsme ho místní kapoula a čekali, jaké pozvání nám přinesl. To už bylo těsně před vypuknutím 2. světové války. Jaké bylo naše překvapení,

když jsme z jeho úst uslyšeli, že "Poláci byli na pskách, zatímco Češi si změnilí kraj na obě strany..." A že prý se to bude muset naučit znát. Nejsme to nás to tenkrát dokdlo, protože jsme vždy žili v Polsku v maximální shodě a neexistovala mezi námi sebemenší nevraživost.

Martinská kaple a pěvecký sbor
Kaplečím byl František Dvořák (můj svagr), který byl vojenským kaplečím a po návratu z vojny zorganizoval kolem sebe tmačtelného dechovku. On sám nejen hrál na barytonovou trubku, ale také skládal huďební skladby. Hrávali nejen na Martinovce, ale i v okolí i na všech postcích, zábavách, svatbách a samostatně také u svaticích v kostele, kde doprovázeli svou huďbou bohoslužby. Václav děl pěvecký sbor, který se scházel většinou na Martinovce u nás doma a navícetým nejzřejmějším liturgickému zpěvu. Vímš oblíbená byla také Česká mše vánoční, kterou nám dovezl český misionář Svrgl již se námi naučel. Byl jsem přímo dětem k slzám, když jsem ji věnoval. O Štědrém dnu slyšel z pulnňonho televizního přenosu náčes vysílat. "V Betlémě, ve chlívě..." Při mši se běžně zpívaly polské písně, protože do hrůvnického kostela chodilo i polské obyvatelstvo. Náš český pěvecký sbor však zval polské Čechy. Polský kněz Jadczyk, který mi byl výtomným přítelem, se někdy pokoušel i o české kazání, ale říkali jsme mu, aby se nenamáhal, že ho rozumíme dobře i v polštině. Vypřáhl mi, že se kostele na nám přišly dvě polské ženy a stězovaly si, že ve jehnoze hodně zpívá české, že by si měl majit polského svatku. Se smíchem mi řčil, co odpovídat "já už nejím biskupo na něm nepotřebuji poslušat dalšího." Zval mě někdy po mši na oběd a pak mě šel doprovodit k nám na Martinovku. Hlavní cestou to bylo asi 5 km, my jsme však chodovali zkratkou směm, a to 3 km. Sedli spolu na palubu a probrali nejzřejmější témata, týkající se našeho teležního života.

Místní hajný vňoval jedinou pláň ků smřeků, abychom si se vysázeli i okrajůmi prostoru kolem kostela a fary. Já sám jsem se pokouřil koupit kolo a jezdit do kostela na kole. Někdy jsem se epozdíl a pam fari už mě vyžihl ze dveří a volal: Stálek, pospěš si, už je čas! Někdy nezadal sčouti mši dřív, než začal vyhákat: muselš mít své místo. Taký mi říkával: Hraj si, co chceš, ty jsi pánem na "gale", já o utěte.

Přiblížil také nějak výsadň náš náboženský život na Volyni. Slavili jsme všechny křesťanské svátky, učmeš si se radostí všech oslav, až už to bylo vysvěceni kostela, pouť či posvěcení.

Vysvěceni kostela v Hrušnici bylo vsaktu velkolepou udalostí i pro obyvatle všech okolních vsí. Martinovka prožvala všechny tyto udalosti jako jedina rodina (i dovolava, protože příbuzenské vzahy zde byly velmi propjeté).

K nejoblíbenějším patřily pouť. První pouť se slavila 8. září, což byl svatební den po celou obec. Příbuzní a přátelé se sjednali, radostná atmosféra ovládala celou vesnici. Někdo nepročural, zveseneš vykoupi práci se pokládalo za velkou oslavu. V 11. hodin dopoledne se všichni svatebně oblečení svorně šli k hrůvnickému kostele a mši své. Po návěceni do kostela následoval procesní oběd a posvěcení s přibuznými a hosty u boľate tabule. Každá hospodně naplekla a navrátila to nejlepší. Večer šlo na taneční zábavu, kde se všichni veselili až do rána. Přicházely a maky s dětmi, které klady své malé děti v hospodě v kuchyni do postele, kde děti bez nějakých problémů spaly, zatímco maky si byli zatančovali. O posvěcení to bylo vlastně tožej, jen po večerní zábavě a upří speciální termín "pěkná".

Z letního vypřáčení vyplývá, že náš náboženský život byl tuze propjet s našimi každodenní konáním.

Proto také, když mi jako starostovi obce Rusin v Československu při normalizačních převraťkách v 70. letech po sovětské okupaci položili otázku, proč chodim do kostela, odpověd jsem: "Katoličtí knězi a katoličtí církev v Československu byli jediní, kdo o nás - československu na Ukrajině - projevíli zájem, kdo se staral o naši kulturu, kdo nám pomohl uchovat si český jazyk, pěstoval v nás vřstvenství a úšlechtnost ducha".

Stanislav Bača

Dopis od ing. Josefa Křehla z Práhy.

"Čchi zručně reagovat na výzvu ve Zpravodaji, aby se vzpomnělo zleahl konkrétních lidí na Volyni při budování modlitebne, kapli, kostela, církvi..."

Pocházej z Budeňské, je mi 66 roků, ve Svobodové armádě jsem nebýl. Z mých vzpomínek z dětství bych vám chtěl jenový doplněk ke statiscce o kulturních stavěch na Volyni, kterou má dost přehledně ing. Hofman, toto:

Jednému z těch, kdo si zasloužil tvouto vzpomínku za to, že pečovali o dobré předků, zachováni čestviti a tedy i nábo-

ženství, byla rodina Dvořáková (Josef a Barbora) v Budeňské. Koncem dvacátých let se zasloužili o vybudování katoličtí kaple přímo ve svém stavení. Kapli organizovali z dobrovolnosti a modlitby. Kaple byla jakýmsi centrem duchovního života místních lidí. Oslavovali se zde svátky, dožínky, majové modlitby apod. Asi v roce 1934 zde byl sjedz volyňských katolíků s úctami katoličtích duchovních z Československa. U Dvořáků se konaly schůzky české matice školků, vedla se malá česká knihovna, dělaly se besedy pro děti, organizovala se divadelní představení.

Václav a pravnuca Dvořákových žijí dnes především v záměcích Čechách, v obci Ůtery na Pítežsku je pochována p. Dvořáková, její syn Josef a snuška Milena.

Putovní výstava z Karlových Varech. (11. 1. až 5. 2. 1995)

Do výstavního sálu karlovského domu U zlatého klíče můžete z chodníku směle nahlížet a misionu muco, které je tu doma, nemusíte přímo zaplati ani korunu vstupného. Výklad v přízemí, přes který se do sálu dítve, je sám jestě navíc velkou vitrinou, která ukáže, co asi můžete smřít vylit. Podpíše se tam také spolu s karlovskými a jejich křesťanskými hosty.

... tu slavně ořízku, cep, vedle huševský prapor, výstavy. A v sále panuje nadezvaný Osudy Čechů z Volyně. Ne tedy výstava památek po pražebické kořeněné špektru nezbytně nostalgje, tady se zastavala putovní výstava o historii českého osídlení na Volyni.

Loni na jare jsem s ředitelem muzea Mr. Květoslavem Křoúzem instalaci výstavy dojednali, změřili si velikost výstavního sálu, a pak po celou dobu putování výstavy po západním pohraničí Čech, země se obávali, že U zlatého klíče bude příliš těsně. Nakonec jsem byl sám překvapen, jak při návště výstavy vjímeš, jak je široká. Měří se tu dostal mělo oceňovací dobrou práci výstavníka výstavy, pana J. Michálka z Národního muzea. Zaslouží si to!

Dobry pocit zvládá i též jermé. Zúčastnil se si předseda okresního úřadu Ing. Vojtěch Turček, primátor okresu Ing. Igor Savík, který je sám pánovcem z Volyně, pracovníci ústřední televize a rozhlasu a dalších asi 80 osob. Záběhání bylo slavně, vše důležitě bylo počtení připomenuto. Oficiální představitelí okresu a města včetně zástupců, přijaly výstavu osvětlě nejvíc, a proto všichni současně českého národa. Hovořili i zástupci poskytelů i autor výstav, cíle a činnost Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel připomenul Ing. J. Hofman. Ten také účastník slavnostního záběhání výstavu provedl. Pozadu nezůstali ani místní členové Sdružení kolem vedle regionu V. Pelcové a V. Slavíka - ti se nejen aktivně účastnili přípravy a propagace výstavy, ale především se zasloužili o zprávkou besedu, která navazovala na vernisáž. Občerstvení zajištěli a připravili manželé Randová a Janovci, paní S. Kottalová, M. Vojtechová a další - nejen karlovští členové. Akei spolupracoval další členka Sdružení Světlovna Smolnáková. Záti se vše děbe mělychlo. Příležitost beseda po vernisáži byla mála a účastníci se rozcházeli nerada a dlouho.

Karlovská vernisáž a přijetí výstavy se stalo svělečivím hok, jak volyňská pospolitost sňpnu po válece s ostátním přístěhovačím na Karlovsku a jak si přitom zachovala přiměřenou míru své identity. To připomínali návštěvníci, mluvili tak, nebo o tom psali v listě náběhů. A při pravidelně schází ROTARY CLUBU, který sdružuje intelektuální, pramřislové a podnikatelské osobnosti města, se o Volyňskách a o volyňské výstavě také tak hovořilo. Svaz přátel z Karlových Varech se sám zajímá, nejlépe podleho ukázat, jak výstava, muzeum, nemají jen předchůdci nějakých zapředených historických památek, stavebničm, připomínání kapitol z dějstev. Je dobré, stane-li se příležitostí ukázat, co v nás přítomných stále žije z atmosféry minulosti žije, co nás z dšvno prožitého ovlivňuje, jak je nakonec dobré, známe-li své kořeny; jsme-li odněkud, patříme-li někomu.

Nejde tedy jen o to, co vystavíme, ale jak to vystavíme, kdo a jak připravíme a vystavíme žije. Úspěšný výstavce se odrazil i v závěrečném hodnocení ředitelem pořaditelského muzea: "... língh, že výstava v našem muzeu nemohla zlestit dšvno. Treba by se k tomu po čase mohla mít výstava slavná u Karlových Varech své postle... Láke o ni hovořili."

A o návštěvníci kritizoval? V knze ohlasi je jen jediný kritický záznam. Je to vlastně řeckou otázka. Neměřeme

na ni ale odpovídat. Půa se totiž: "... Proč naše vláda nedává v soucasné době více pro zbytek Čechů, kteří se chůjívat domů?"

Shrnouti výstavu Osudy Čechů z Volyně se konala v domě U zlatého klíče, patřícího Karlovskému muzeu ve dnech od 11. 1. do 5. 2. 1995. Mimo základních 22 panelů bylo vystaveno v 5 vitrinách a ve výkládk 42 exponátů z volyňské sbírky Národního muzea. Podle odhadu výstavu navštívilo asi 550 osob, zčimny či podpsaly jsou uvedeny ve 144 případech, z toho 2 ze SRN. O výstavě referovaly před zahájením dvoje regionální noviny, v příbřehu výstavu česká televize poslala asi pětminutové, český rozhlas asi dvadřicetiminutové zprávkování a Karlovskému muzeu primárně obsázný článek o historii českého osídlení na Volyni.

Karlovské muzeum, ředitelství Zámecký vřch 22, 360 01 Karlovy Vary, tel. (017) 244 33, areál Na lázeňské 22, stála expozice, ukazující dějiny města a लेकरवी vývoj umělečtích hnutí, tradice výroby porcelánu a skla. Pobocka muzea Zlatý klíč, Lázeňská 3; stála expozice secesních obrazů Karlových Varech, v přízemí se konaly výstavy věnované lékárenstvu z let 1930 v Karlových Varech v minulosti. Obě muzea jsou otevřena ve středu až neděli od 9 do 12 a od 13 do 7 hodin. St. Slavík, Národní muzeum, kn. Křoúza, Karlovské muzeum. J. Hofman, V. Pelcová, SCVP.

Z vernisáže Putovní výstavy v Litoměřicích.

Putovní výstava "Osudy Čechů z Volyně" byla v Litoměřicích otevřena zahájením vernisáží dne 7. 2. 1995 v Okresním vřstavněm muzeu města za přítomnosti mnoha návštěvníků a ředatí oficiálních hostů - zástupců Národního muzea v Praze PhDr. Stanislava Slavíka, zástupce ČSOL, Josefa Stobobu u samerzejší představitelí SCVP předpsy prof. MUDr. V. Duřka, spoluzakonitela a spoluzpovědníka výstav Ing. J. Hofmana, děle krajanky M. Deľkové a řady dalších členů regionu, kteří se podíleli na příprave vernisáží, i pozváných členů.

Po slavnostním zahájení vernisáže řediteľkou muzea, její zástupci i ředitelé reemgrovských výstav Čechů z Volyně s rectací byli o Volyni, její předehni projekty a předehni některé z pozváných hostů a jejich upřimé vřstě, až dojednala slavnou o potěšnosti a vzáimé výstavě nerozdila na spřevoděm atmosféru, nadezvanou vlastní příbřehu výstav z odborného a zvěstevného prapřiti Ing. J. Hofmana.

Jednotlivě panely s obsahem, řazemý vřdy chronologicky k určimým mezím období, odvíjejí před rozhledí zcela to 80leté období života Čechů, kteří se dostali zruvé nepříteli žnovních okolnosti a dobyli si postavení dšvstojný. Jak těžké to bylo u jak při tom všem vřstehování cíli, nadřovaly a rozvíjejí duchovní dědičství svých předků obsazené v těch krásných českých tradicích a vysoké kulturní a morální úrovni, o tom všem si panely vysvětlují.

Autentické fotografie a expozice promlouvají k dřívším věm vřstězně a dřívěně, ale i orientují maky a grafy spolu s doprovodným textem tak dokonale vypravované po nejzřejmější, že nikoli vyřekované; vřvolávající vřstít moky. Představuje se nám na nich celá řada rodů Ůolyň žijící a přehléhaje ho na dlani. Téměř hmatatelně vřstivně to naše rodné místo, odkud pocházíme, znoukáme, jak daleko bylo k těm či óub, kde byhledi naši příbuzní, zčimni, kake se co zvěstěného udělo. Ale to je jen jeden, ten čimový pohled.

Vřstevoklamem jsou si při prohlídce výstav, jak pábnou odjít, jak se pít, jak se moky hovořil ve svém prapřevu Ing. J. Hofman a jít se pít, proč Volyňskú ků usilují o uspořádní výstav; zde se potřebyti nějak vyřskovat a kdy bylo moky vřstevovat, že nikoli vyřekované, jen upozornit na skutečnost, mnohým zcela jistě neznámé.

Jé nepřehledně, že vřstěhání Čech se vrátili do staré vlasti ne jako chudí přehstři, že zaplatili svůj návrst neslání vsykou dani a o vřstevých svých sňm a dcer, padaly při osvozování nové vlasti. A nepřehstři s hoľmá rukama, nohap, vše, co si vrstú a postovnu přechstř nábožopodání a jak bylo meztimní slavnouso povoleno a nečimněkými podmínkami umělečtími si přivedli. Teľkým kapitulum bylo přehstři v prapřevě ruce a otevřené hlozy, jak se běhne řík. Věm vřstěhání se o tom vyřskoval starosta Litoměřic Mr. Týžil ve svém úvodním prapřevu, ve kterém velmi pochvalně hodnotil celou akci. Prozáhdi dokonale znalosti života Čechů na Volyni a zde v Čechách a prohlásil, že vřstěhání Čechů byl vzorem i zde v osídleném

pohrančí Uvedlosti a zemědělské družstva, kde byla převaha volyňských Čechů, vynikala po všech stránkách, o čemž měl příležitost se osobně přesvědčit.

Výstava poskytuje mnoho nezapomenutelných vzpomínek a dojmů, zároveň také pěkný pohled vědomí, že by se mělo pověsit a ukládat zdokumentovaná a zobrazená z historie svého života, který je nám tak blízký. Přestože se hodnocení mi nepřekvapilo, dovoloji si vyjádřit určitým výstavní obdiv, i když a upřímně poděkování. Věřím, že budou účinně osvětleny a pevně uschovány v příjemné besedě s pohledáčkami.

Věra Stuchýřová, Roudnice n. L.

HISTORICKÁ MAPA ČESKÉHO OSÍDLĚNÍ NA VOLYNI

byla po delší přípravě vydána Sdružením Čechů z Volyně a jejich přáteli. Chtěje být, starší, alepsv v duchu cestovní po divně znaných místech svého dětství nebo po obědích a mšečích známých jen z doslechu?

Jaké byly podmínky, zejména vlnění, příležitosti místa, ze kterých jejich příjeli a přepravi pocházeli a jaké hmotné a nehmotné hodnoty to zemi zvykli?

Chtěje být, mladší, si udklat reálnější představu o zemi, ve které žili a pracovali vlně rodice a říci vám to nemohou, protože již nejsou mezi námi?

Chtěje být, černošitli krajané, vědět více o Čechů na Volyni, kteří se tam usídlili zároveň s vlastními předky?

Chtěje být, kteří žije z volyňských Čechů jen slyšeli, vědět o tom, co tato místa znamenají a proč si záleželi?

To vše vám umožní HISTORICKÁ MAPA ČESKÉHO OSÍDLĚNÍ NA VOLYNI. Neť to dlo jako malbu přetčet. Jste se a němu budete vracet a leckde se možná stane rodinnou památkou.

Údaje pro tvorbu mapy byly získány ze všech dostupných archívních materiálů z let 1886 až 1948 z obou dvaceti letními meči členů Sdružení. Včetně více 400 členům Sdružení, kteří zaslali výslovně anketní listky, patří upřímně díky za spolupráci na tvorbu díla, které je významným pramenem poznání historie Čechů na Volyni.

Redakční úřad zpravodaj Ing. Jiri Hofman (Moravanka), Jaroslav Klípa (Volyně) a Věra Pelcová (Olšanka). Mapy kartograficky zpracoval Jaroslav Drohobucký (Praha), Letkař doložil doc. PhDr. Jaroslav Látka, CSc. (Masarykův univerzita, Brno) a PhDr. Zdeněk Kolář, (historický ústav-Akademie věd, Praha).

Brožura o 24 stránkách v polovlákně limonově-žlutých deskách formátu A4 obsahuje 150 obrázků seznam obcí a osad s českým osídlením (celkem 652 osad) se všemi údaji, které se o nich podařilo zjistit. Účet, rok založení nebo osídlení Čechy; maximální počty Čechů, hospodářství, kulturní a církevní objekty postavené s českými frantami též. Společně: Jméno v době příslušnosti vlně, další odborné organizace. Bláně a další údaje. Dále jsou v brožurě vysvětlky k historické mapě a některé doplňkové informace. Do desek je brožura vlně vlněna mapová část o rozměrech přibližně 40x120 cm (sloučená na formát A4), která je postavená na obou stránkách a obsahuje tři mapy s měřítky: 1:2 000 000, 1:500 000 a 1:200 000 (tj. 1 cm na mapě se rovná 20 km, nebo 5 km, nebo 2 km ve skutečnosti). Mapy jsou čtverečné, na některé názvy obcí osídlených Čechy a vlněnými další údaje, které se týkají Čechů jsou vyznačeny červenou barvou. Měrová část je doplněna dalšími významnými informacemi a přílohami.

Distribuce bude prováděna zásadně hromadně prostřednictvím vedoucích regionů nebo jejich důvěrníků. Prodejní cena jednoho výtisku je 70 Kč. Při koupě více než 10 výtisků se prodejním poskytuje 5 % sleva. Hromadně objednaný výtisk volnou formou poslejte na adresu: Ing. Jiri Hofman, 140 00 Praha 4, Louňských 8, telefon (02) 42 65 44 (večer). Podrobnosti o distribuci a způsobu výtisků budou uvedeny na potvrzení o převzetí k prodeji. **Historická mapa českého osídlení na Volyni bude k dispozici v prodejní na všech dalších zastávkách putovní výstavy OSÍDLĚNÍ ČECHŮ Z VOLYNĚ**, počínaje Českou Lípou.

Ing. Jiri Hofman

Volýšská sympozia (informace)

1. letosní roční se konala 2 odborná sympozia, zaměřená na přípravu sepsání dějin Čechů z Volyně.

První v lednu byl věnován podtitul naších krajanů na zahraněním vědomostí do 2. světové války. Na toto téma promluvil volýšský historik Dr. K. Rycht. CSc. Velmi podrobně a kladně zhodnotil bojující činnost

volýšských Čechů, zejména na východní frontě, především v Karpatko-Dukelské operaci. Plný přednáškový sál (60 přítomných) vyletlo s nevšedním zájmem celý jeho projev a odněkdo ho vlněm potleskem.

Dále promluvil:

- frontový velitel generál S. Petras o bojích volýšských Čechů v matoránské operaci, samoprávní
- plk. Ing. V. Pálková o poselství volýšských Čechů na vyhoštění vlně jednotky a jejich ústavi v bojích
- plk. Ing. S. Táborek o volýšských Čechech v dělostřelcovu 1. CSAS
- plk. Ing. V. Borský o našich krajanech ve 3. brigádě, kde počteně dominovali.

Po přednášcích vznikla živá, podnětná a velmi zajímavá diskuse.

Druhé sympozium se konalo v březnu a bylo věnováno dějinám východní Volyně, zejména v období nedejného SSSR, tj. od r. 1917 do r. 1947 - reemigrace.
Velmi hodnotnou přednášku připravil a přednesl Dr. V. Hostalka, především jako historik, ale i jako občan této ústavi. Přitom (opět při sál) i rovněž vlněly s nevšedním zájmem. Byli jsme otevíreni celkovou situací našich krajanů v sovětské Volyni, především perzekucí a ztrátou v trvalém strachu a obavách.

Ak promluvala krajanka Věra Pelcová. Její slova, zejména o hladomoru a perzekucích působila a vlněla ještě otevírení. Byla to rovněž velmi dobrá přednáška.

Po ní vystoupili další východní krajané se svými svěděními, osobními autentickými zkušenostmi a fakty.

Obě sympozia zhodnotil velmi kladně doc. Dr. J. Vaculík. Povazuje je za výrazný přínos pro přípravu sepsání našich dějin.
Koordinator: V. Dufek

POZVÁNKA

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel v součinnosti s Českou obcí legionářů regionu Litoměřice uskuteční dne 13. května 1995 od 10,00 hodin

Celostátní setkání volýšských Čechů a legionářů regionu Litoměřice při příležitosti 50. výročí ukončení 2. světové války a osvobození Československa od nacistické okupace.

Setkání se uskuteční v Domě kultury v Litoměřicích. První oficiální část setkání bude ukončena v 11,30 hodin polední přestávkou a obědem (při vstupu do sálu si každý účastník uvědomě pouzkučku na oběd a kávu a zaplatí 70 Kč). Pečivo a nealkoholické nápoje budou za stolu v rámci volýšské pohostinnosti. Alkoholické nápoje si každý účastník dle vlastního výběru uradí sám.

Druhá část setkání od 13,00 hodin bude pokračovat volnou zábavou. K poslechu a tanci bude hrát Malá posádková hudba z Litoměřic. Ukončení setkání bude v 18,00 hodin. **Příhláškou předjeze vedoucím svých regionů nebo urychleně odeslat na adresu:**

Anna Holubová, Čechova 17, 412 01 Litoměřice

V. Dufek - předseda SČVP
V. Dufek - 1. místopředseda
M. Dědková - 2. místopředseda
V. Kuchýřka ČOL, Litoměřice
... Kozák, ved. SČVP Litoměřice

Tradiční setkání členů pražského regionu s převkapemim.

Pražský region má přes 200 členů. Pořádá pro ně, jak jsme již informovali, každoročně sálání vlně měsíce (kromě letních období) po 15. hodině pravidelně setkání, na kterých se řeší běžné regionální problémy a jsou zde poskytovány přítomným členům předsetníctva a UV informace o situaci v SČVP. Jednou ročně se koná slavnostní společenské setkání se zastřeným zábavám a uměleckým programem. Bylo tomu tak před několika týdny i letos.

Účast byla velmi hojná, sál byl zaplněn. Dostavili se též zástupci několika dalších regionů. Záhy se rozpuštěla příjemná krajanová sálka při dobrém jídle, při a pohotově obilně hovorového typu. Těšili jsme se na mistra Edvarda Hájkova, že nám zase zavzpívá a bude postupně vyzpívát o svém životě a o Národním divadle, jak tomu bylo na jednom z posledních setkání. Když nám bylo oznámeno, že náš slavný rodák nemůže vystoupit bez

klavírního doprovodu (pro omezenosti korepetitora), zavládlo zklamání, ale jen na chvíli. Po další informaci, že místo něj vystoupí operní pěvkyně paní Lenka Kucurová, angažovaná před několika lety do Národního divadla jako solistka, a že je volýšského původu (mávala je volýšská Česká), byl vlně přítomní velice mile překvapeni. Když pak před nás vystoupila mladá, zářivá dívka, zvládnutě zesílila. Okamžitě nás uchvátila prvinnými tóny regnarméjří ústavi z Rusalky - tou o misku Krámy, smetový hlas okuzil celé volýšské publikum, vzrušilo napětí, téměř jsme nedýchali. Byli to nádherný zážitek - vrchol našeho setkání. Burčivý potlesk nebral konce, byl odměnou naší nové nadějně umělkyni. Sedla si pak mezi nás a bavila se společně s námi.

V dalším pořadí nás zaujalo vystoupení Věry Neruzické, zpěvčiky v lidovém tónu. Občas jsme se do některých písniček zapojili. Pozdní odpoledne nám sál zapřijemla doba přípravená tombola.

Je třeba říci, že to bylo velmi zdařilé krajanové setkání. Za jeho přípravu, vesleto námahu a za organizaci je nutno ještě jednou poděkovat skupině pražských volýšských členů, jmenovitě T. Krámm, M. Tůmové a H. Trzváček za upčení vlněných koláček, M. Nečasová za odpovědnou práci u pomlady, O. Teplé a Slavíková a také krajanu Nečasovi za poklad, po přípravě a uspořádání tomboly. (Za všechny držky do tomboly je též nutno poděkovat!) Především však patří náš dík vedoucí zražského regionu Ireně Malinké, která byla iniciátorkou a hlavním motorem setkání, sama program doplnila vlněnými vstupy a komentáři. Těšíme se na další podobné posezení v příštím roce. V. Dufek

Krajanové setkání k 50. výročí ukončení 2. světové války v Žatci.

Stalo se již tradicí, že na všechny akce, pořádané žateckými regionem se sjede velký počet našich krajanů, což je jistě dáno vysokým soustředěním volýšských Čechů v tomto a v ostatních souvisejících regionech, ale též i programově přítažlivostí a množstvím krajanů ze vzdálenějších ústavi, například až z Moravy. I tentokrát byla velká sálka K500 zaplněna a program vlněně přivítán.

Všichni přítomní uvítala v krátkém projevu Marie Pánková, vedoucí regionu. Pak předala řízení schůze J. Větrovcovi. Ten jí v sál předložil, jednotlivé referenty uváděl velmi vhodným způsobem, a jejich vystoupení včetně komentářů. Nejdivně požádal o přednesení vlněné básně Olga Kadavou.

Pak posporil pi. Lenku Kucurovou, členku opery Národního divadla v Praze, o vystoupení. Ta zapřijemla jedním z nejoblíbenějších ústavi z opery A. Dvořáka - Rusalka. Byl i improvizovaných posměchů, bez klavírního doprovodu, kamžitě zaujala poslechače. Všichni jsme prožili krásnou chvíli. Byli to vynikající výkon té pěvkyně mladá žena z volýšské kraje. Bouřlivý potlesk nebral konce.

Po tomto uměleckém vstupu začaly oficiální projevy. Jako první přednesl základní referát J. Buchalický, především jako člen Legionářského obce a bojovník od Dakly. Promluvil směle, otevřeně o poměrech v 2. světové a sálčkovských prostředcích, koleno oslav ukončení 2. světové války a o vztahu k Němcům, zejména sálčkovským. Přitom dala několikrát potleskem najevo svůj souhlas s obsahem projevu. Bylo to vynikající, pro dnešní dobu aktuální vystoupení. Byli to další vrchol setkání. Za toto smělá a pravdivá slova nutno vlně poděkovat. Promluvil všem Volýšským z duše!

Pak předsedající udelil slova Marii Pánkové, člence I. Čs. sboru. Promluvil o ženách - bojovnicích v příbhu Dukelské opery i v dalších bojích. A promluvil také o těžkém životě žen doma na Volyni za války. Byli to proční projev, význam větně. Dík, Marie! (Obsáh obce vystoupení bude publikováno.)

Pak vlně přednesl volýšský předseta M. Vlně v Žatci. Počínámě vlně i ústavi se vyjádřil o žateckých občaně volýšského původu. Za to mu předsedající poděkoval a přítomní močně zataleskali.

O slovo se přihlásil mimo program též Ing. Sirc. Prohlásil úvodem, že nemluví ze zárobku, ale ze své. Svůj "nekrolog", uvětněný v č. 2 Zpravodaje, vzal s humorem. K ony dlo záměru oslov stejných jmen. Autor nekrologu R. Havlíček, se Ine. Sircovi omlouval.

Poslední vystoupení patřilo předsetovi SČVP. Byl požádán o zhodnocení schůze a prosení zá vlněného přípitku. Kritice promluvil o některých aktuálních otázkách, o čemž a především o činnosti Sdružení. Záměrem, že se ideky dá na 2. konferenci, plni bez zvláštních problémů a s dobrě nezvanými zástupci, a vlněly

vzájemné spory. Pak od setkání velmi kladně zhodnotil v těch intencích, jak byly výše uvedeny. Poděkováním zatečným pořadatelům, podělejších se na organizaci, a také veliči zatečků, posádky za zapůjčení plešáckého-voje silu i za přípravu chuťného a lemného občeda s dobrou obsluhou. Nakonec vyslovil přání, aby při oslavách 50. výročí ukončení 2. světové války si lidé u nás i u našich sousedů, především u souseda největšího, uvědomili, že se da žít bez války, že se da žít v míru a na takovýto trvalý mír vyzval přítomné k připínání. Všichni vzdušně připravené číše s vínem, přítelci si a připínali na šťastnou budoucnost bez války a utpění byl to působivý, krásný a zároveň dojemný okamžik.

Tim byla oficiálně slavnostní část programu zakončena. Následoval oběd a společná krajaňská zábava při hubce.

V. Dufek

PODEKOVÁNÍ

Většinu čtenářů zajisté neustlo, že v loňském pátem čísle našeho Zpravodaje se s námi rozloučila jeho redaktorka pani JUDr. Marie Kloučková. Tuto funkci pře-kloučkovou po pani Dr. Aleně Sobotkové. Zasloužilého těchto redaktorek se stovos. Zpravodaje porvedla z viceměně "úředního věstníku" na časopis, i když málo rozesahem, přesto s nedo-čkavostí očekávány většinou jeho čtenáři. Pani redaktorka Kloučková věnovala redigování Zpravodaje mimořádnou péči a při tsku každého čísla vždy několikrát navštívila tskařku, aby dohlédla na tvorbu jeho definitivní podoby. A nakonec pomohla i při expedici. Proto ji patří náš děk a tskním pevnou zálibu. Píati bychom si, aby se občes objevili na stránkách Zpravodaje a její přílohy.

Za čtenáře Zpravodaje Irena Malinská, vedoucí pražského regionu SČVP

PODEKOVÁNÍ

Po přečtení článku ve Zpravodaji 2/95 o výročí členské schůzky SČVP v Litoměřicích jsem byla velmi dojata. Nečekala jsem tak vysoký ohodnocení své práce pro litoměřický region. Zapsala jsem se do čísla čtení ráda a musím přiznat, že nyní mi chybí. Ráda jsem zaježděla za krajanů od Cernohou. Ve Strázi p. Ralskem a Butovci mám dobré přátele. Chci tuto cestu poděkovat všem aktivitám našeho regionu, kteří mi v mé práci pro Sdružení pomáhali. Dáť patří těch členům historické skupiny za sber expozitní po výstavu o Volyni a krajanec Ruzhanske. Kterí celí dění v regionu právě a bez nadš-ky zapsala do kroniky. Věřím, že Věra Suchopárová bude v této práci zdárně pokračovat. Zvlášť děkuji Ing. Jitínu Hofmanovi a Ing. Stanislavu Tošenov, kteří citlivě a s pochopením mo práci štědrě dofinancovali, že i nadále budu SČVP proslava.

Milúše Dědková - Přitšová, region Litoměřice

Naši jubilanti

V březnu se dožili títo naši členové svých 70. narozenin: Tajiňník Svazu bojovníků za svobodu v Zateci Vladislav Karban 7. 3. 1925, Teofil Věgich 7. 3. 1923 v Vladimíru Pírožek 18. 3. 1925. Všichni bojovali za svobodu naší české země. Přjeme jim pvné zdraví do dalšíh let.

Za region K. Ondrova

Blahopřání:

Dne 22. února t. r. oslavila významené životní jubileum 70 let naše občává vedoucí pani Ludmila Mácová, rozená Prošková ze Sofjevy.

Do dalšíh let pvné zdraví, hodné spokojenosti a štěstí v kruhu své rodiny a stálý optimismus a životní elán do další práce ve Sdružení přje jménem celého chebského regionu.
Lydie Ollmarová - matrickárka

Blahopřání: *Moje maminka Antonie Jeničková, rozená Janoušková, rodačka z Novokrajce, nyní bytem v Karlových Varech - Dcbu se dožívá požehnaného věku 85 let. Do dalšíh let jí přje hodné zdraví a pohody
syn Jiří s rodinou.*

Blahopřání z regionu Mor. Krumlov:

60 let se dožil S. února p. Vladimír Múdník z Dammic, rodák z Ostrova. 65 let se dožila I. února krajaňka Stanislava Kounková z Po-hořelci, rodačka z Nivy Hubinské. V březnu slavili významná životní jubilea: krajaňka Emilie Loslová z Dolenic 60 let 18. března, krajan Slavomír Robl 65 let 21. března, rodák z Hájenky, bytem v Branšovicích a 17. března to byla pi. Antonie Varková z Branšovic, rodačka z Hájenky a p. Josef Šobek z Ledčic, rodák z Nivy Hubinské. Ob se dožili 70 let.

Přjeme našim krajanům k jejich významným životním jubileám pvné zdraví a hodné životního optimizmu do dalšíh let!

Za moravskokrumlovský region

Václav Kačubek

Z regionu Brno oslaví v tomto roce své kulaté narozeniny títo jeho členové:

Dne 2. 1. oslaví 40. nar. VI. Vlach z M. Zubovstý, 3. 1. 75. nar. Jos. Vítoc z Budky Hubinské, 13. 8. 195. nar. Jar. Tojfo; M. Zubovstý, 4. 2. 70. nar. Ing. A. Dědekč, z Tarkov, 22. 2. 80. nar. Světozara Korševová, 1. 3. 55. nar. Nataša Kučerová z Kravčice, 3. 3. 20. nar. V. Primak - Korostel - nejmladší člen regionu, 24. 3. 40. nar. Jos. Fejašk 27. 3. 55. nar. V. Peňkavová z Omelan, 6. 4. 55. nar. M. Bárová z Varkovce, 16. 5. oslaví 25. nar. MUDr. E. Nováková z Konstantinovy, 24. 5. 65. nar. H. Janečková z Malované, 9. 7. 50. nar. Jar. Nicová z Hlinska, 12. 7. 55. nar. Sv. Nováková z Zalomíru, 8. 8. 45. nar. Ing. Al. Vacek z Nikolčovic, 8. 8. 35. nar. Al. Saječ z M. Zubovstý, 16. 8. 70. nar. Em. Kvočala z Te-rena, 25. 8. 85. nar. Jan Niče z Hlinska - nejstarší, člen regionu - a 30. 8. 70. nar. Jos. Dobry z Omelan.

Do dalšíh let hodné zdraví, dobrou náladu všem jubilantům

za region Brno přje J. Kučera

DOPIS ZE ZÁHROBÍ

V čísel 2/95 Zpravodaje expedovněm 6. 3. byl otištěn nárok R. Hlaváčka "Za Vačlavem Sircem". Hned nato jsme dostali dopis tímto znění:

Vážné redakce,
dnes jsem obdržel ZPRAVODAJ číslo 2/1955, který jste mi zaslali prakticky do "záhrobí", protože na apríl je ještě příliš brzy. Děkuji za pěkný nárok.

Jenže já jsem se s životem dosud nerozlučil. Mij zdravotní stav je už po několik let, s určitými výkyvy, stále stejný. Teď omyl... Omyl patrně vznikl úsměm svých bratranců, pivožedec z Mostčince u Ostrovy, na Volyni, Josefa Sírce Šumperka a Šáši ve Vratimově u Ostrovy.

Zádam Vás tímto o vysvětlení omylu v nejbližším čísle ZPRAVODAJE. Uvedte, že i nadále působím jako úřední tlumočník jazyka polského, ruského a ukrajinského.

Krajanům od Cernohou překládám jako dosud s 20 procentní slevou.

Děkuji za pochopení a zistívám s krajaňským pozdravem
Ing. V. Sírce.

Jméne rádi že nekrolog byl přjás s humorem a pochopením. Ostatně ne každému je dopřáno přecíst si své posmrtné hodnocení. Nicméně napříště prosíme autory nekrologů, aby si nejdříve dobře své zprávy ověřili.

Ing. Vačlavu Sircovi přjeme moc a životní elán a úspěšná v tlumočnické i překladatelské činnosti!

DARÝ

Při setkání volyňských Čechů v Brně bylo vybráno na tskový fond celkem Kč 2140,-. Dárci byli: Ing. Vladimír Fros - 200 Kč, Vačlav Tejmáček - 50 Kč, Jiří Bureš - 50 Kč, Vladimír Jirsák - 50 Kč, Ing. Jiří Váň - 200 Kč, Josef Vítoc - 200 Kč a rodina Nivčových - 200 Kč. Ostatní dárci si nepřáli být jmenováni.

Všem bez výjimky srdečně děkujeme!

Naše řady opustili

Severomoravský region oznamuje, že naše řady opustili títo krajané:

Vladimír Honěk z Jeseníku n. O. ve věku 70 let, příslušník I. es. tankové brigády v SSSR. Narodil se v obci Mstěšín na Volyni. Rostislav Rejzek z Perova ve věku nedožitých 63 let. Pocházel ze Suchbátolu na Volyni. Marie Buksová ze Suchbátolu n. O. ve věku 71 let. Pocházel z obce Hubinské Budky na Volyni.

Regionální výbor tímto projevuje jejich pozostalým upřímnou soustrasť.

Dr. Vladimír Samec, Vačlav Dubec
Dne 25. ledna zemřela naše členka pani Libuše Zajícová roz. Strýjová z Novokrajce na Volyni bytem v Podbořanech ve věku nedožitých 88 let. Byla to moudrá žena, která pomáhalá radou a také při výchově dětí z jiných rodin, neboť jí nebylo dopřáno mít své vlastní děti. Ráda živila v církevním sboru u nás v Novokrajce a pak zde v Zateci a poslední léta v Podbořanech. Kdo jste ji znali, věnujte jí tichou vzpomínku s námi.

Za tskejší region

Kamila Ondrova - Zajícová
Dne 5. 5. 1994 zemřel ve věku nedožitých 84 let pan Mikuláš Pospíšil z Mladějovic, rodák z Hlinska. Jako příslušník es. armádního sboru se zúčastnil bojů o Dukelský průsmyk, kde byl raněn. Pochován byl dne 9. 5. 1994 se všemi vojenskými poctami.

V. Tengel
Hluboce zarmoucení oznamujeme všem přátelům, že dne 5. 2. 1995 zemřel pan Vladislav Masopust po těžké nemoci ve věku nedožitých 89 let.

Za pozalé své Miroslav
Dne 29. září 1994 zemřel po těžké nemoci pan Jaroslav Petiček. Narodil se 25. ledna 1928 v Rapatové na Volyni. Jako šestnáctiletý se v červnu 1944 přihlásil do es. vojské jednotky v SSSR a v jejich řadách se samopalem v ruce se zúčastnil těžkých bojů pod Duklou a později jako radista na Slovensku. Po válce zakotvil ve Všeckareh na Domažicku. Po listopadové revoluci až do své smrti tam zastával úřad obecního starosty.

Čest jeho památce.

Za domažický region Břetislav Vokáč

OZNÁMENÍ

SČVP chebského regionu spolu s pravoslavnou církví, SBS a ČOS pořádá dne 7. května 1995 slavnost u příležitosti 50. výročí ukončení 2. světové války.

V chrámu sv. Olgy ve Františkově Lázních bude v 10.00 hod. slavnostní bohoslužba a v 11.00 hod. dikčování.

U památníku občtem války v blízkém parku v 11.45 hod. panychida za padlé.

V krátkém projevu vystoupí člen SČVP a ženy přednesou básně dukelským hrdinám.

Vzpomínkovou slavnost zakončíme společnou písni malinským mučedníkům.

L. Mácová

Těšně před uzavřením nám došla zpráva, že 4. dubna zemřela ve věku 92 let pi. Anna Janková. Její nekrolog uveřejníme v příštím čísle.